

Poemul de azi

ALEXANDRU MUŞINA

SUPERBUNICII

Ne iubim și ne respectăm mult bunicii. Îi ținem în debara, în două cutii speciale: una albă, pe care scrie cu marker albastru „Bunicul”, și alta roz, pe care scrie cu roșu „Bunica”.

Ce să facem dacă apartamentu-i mic?! Așa l-am moștenit de la ei. Pe vremea aia erau cam primitivi: nimeni nu s-a gîndit că-ți trebuie spațiu și pentru computer, bicicletă ergonomică, stație dolby-stereo, televizor LCD cu diagonala de 100... Ne descurcăm și noi cum putem.

De sărbători, la onomastici sau cînd ne vin musafiri din străinătate, îi scoatem din cutie, îi ștergem cu un tifon înmuiat în spirt de praf și microbi, apoi le injectăm cîte un litru de sînge, să mai prindă culoare-n obrajii.

Îi conducem în sufragerie, îi aşezăm în capul mesei și, răbdători, îi ascultăm povestind despre tot felul de chestii ciudate, din tinerețea lor: baluri și fanfare în parcuri, birje și patefoane, defilări de cavalerie și bătăi cu flori la Șosea...

La sfîrșit, ciocnim cu toții, ne fotografiem și ne filmăm cu ei, le pupăm mîinile și amîndoi obrajii. Ei zîmbesc, începe să le tremure bărbia, lăcrimează... Apoi atîpesc.

Cînd au adormit de tot, îi ridicăm ușor, cu scaun cu tot, îi ducem în dormitor, îi împachetăm cu grijă și-i punem la loc, în debara.

Normal că-i iubim! Cine mai are o pereche de Superbunici, cu părul alb, ondulat și ochelari cu rame de aur, ca în reviste sau în reclame, mereu la îndemînă?!

EMMA ERSÉ